

ge tilfælde træffe bestemmelse om, at den midlertidige bobestyrer skal stille sikkerhed efter reglerne i lovforslagets § 39.

I tilfælde, hvor nødvendige udgifter, herunder særlig til en midlertidig bobestyrer, ikke kan dækkes i et bo, der slutes ved boudlæg efter kapitel 12, må udgifterne betales af statskassen, jf. bestemmelsens *stk. 4*. Den midlertidige bobestyrers honorar fastsættes af skifteretten på grundlag af en vurdering af arbejdsomfang og det opgjorte tidsforbrug.

Til kapitel 10

Legatarer

Efter gældende ret sondres mellem arvinger og legatarer. Disse begreber er ikke i lovgivningen afgrænset i forhold til hinanden, og det har på den baggrund været overladt til teori og praksis at foretage den nærmere afgrænsning. Praksis er herefter i hovedsagen blevet fastlagt således, at den, der i henhold til testamente skal arve en bestemt angivet penge- eller bestemt angivne formuegenstande, anses som legatar, medens den, der skal arve hele boet eller en brøkdel af dette eller resten af boet eller en brøkdel af resten, anses som arving.

Når der sondres mellem legatarer og arvinger, skyldes dette et ønske om at forenkle bobehandlingen ved at begrænse antallet af personer, som har bestemmelsesret i boets anliggender. I almindelighed ville det ikke være rimeligt, om en legatar, som sædvanligvis alene skal modtage en mindre penge- eller bestemte løsøre- eller formuegenstande, skulle have bestemmelsesret over hele boet. Endelig følger det sædvanligvis af indholdet af de testamenter, hvori indgår legatarer, at disse dækkes forud for dem, der i øvrigt skal arve af boets friarv. Er der således i boets overskud utvivlsomt dækning til eventuelle tvangsarvinger og til alle legatarer, vil den måde, boet administreres på, ingen betydning få for legatarerne. I overensstemmelse hermed bestemmer skifteloven, at legatarer ikke skal tage stilling til, om boets gæld skal vedgås, eller til hvorledes boet i øvrigt skal behandles, herunder om det skal skiftes privat eller offentligt, og at legatarer ikke har stemmeret på boets skiftesamlinger eller i øvrigt bestemmelsesret i boets anliggender.

Ved lovforslaget opretholdes denne sondring mellem legatarer og arvinger, idet der dog ved forslaget er tilstræbt en vis præcisering, da sondringen undertiden har givet anledning til visse vanskeligheder i rets anvendelsen.

Det foreslås herefter, at legatarer som hidtil ikke skal kunne hæfte for boets gæld, at legatarer normalt ikke skal have nogen indflydelse på, efter hvilken

skifteform boet skal behandles, og at legatarer ikke skal have stemmeret på bomøderne eller i øvrigt bestemmelsesret i de af boets forhold, som ikke vedrører deres eget legat. Der henvises til forslaget bestemmelser i §§ 25, stk. 1, nr. 1, 27, 29, 37, 38, 53, 55 og 56.

Lovforslaget indeholder i øvrigt forslag til en lang række bestemmelser, hvorved legatarernes retlige stilling styrkes. Der henvises herved til § 17 (beskikkelse af skifteværge), § 25, stk. 3 (om ret til at få meddelelse om boets udlevering til privat skifte), § 28 (om privatskiftende arvingers hæftelse for opfyldelse af legater), § 30, nr. 2 (hvorefter en legatar kan anmode om, at boet overgår til behandling ved bobestyrer), § 45 (om adgang til at gøre sig bekendt med meddelelser og oplysninger i bobestyrerboer), § 47 (om ret til at få meddelelse om boets udlevering til behandling ved bobestyrer og om retten til at arve), § 48 (om eftersøgning af legatarer), § 52, stk. 2 (om adgang til at gøre sig bekendt med åbningsstatus i bobestyrerboer), § 53, stk. 3 (om tilsidesættelse af arvingers beslutninger, der strider mod legatarers ret), § 67, stk. 1 (om afsætning af arv til forsvundne legatarer), § 88, stk. 1 (om morarente ved for sen udbetaling af legater), samt en række procesuelle bestemmelser, herunder især § 96 om klageadgang over bobestyrere.

Bestemmelserne i kapitel 10 svarer til §§ 13 og 14 i betænkningens lovudkast.

Til § 13

Bestemmelsens *stk. 1* angiver, hvem der i almindelighed skal anses for at være legatar.

Efter *stk. 2* kan en arvelader ved testamente bestemme, hvorvidt den, der alene skal modtage friarv, skal betragtes som arving eller legatar. Bestemmelsen bygger på den betragtning, at når en arvelader ved testamente ubetinget kan råde over boets friarv, som han ønsker, findes arveladeren også at burde kunne bestemme, hvilken status, der skal tillægges en udarving eller en legatar.

Bestemmelsen omhandler ikke tvangsarvinger, idet en tvangsarving som led i sin arveret skal have bestemmelsesret i boet, medmindre den pågældende indvilliger i andet.

Efter bestemmelsens *stk. 3* kan skifteretten under nærmere betingelser bestemme, at en legatar skal have stilling som arving, eller at en arving skal have stilling som legatar.

Forudsætningen for, at en legatar i situationer, der ikke er omfattet af *stk. 2*, kan tillægges status af arving, er, at særlige grunde taler herfor. Hvad der må forstås ved »særlige grunde« må bero på en konkret